

JAK NA BOSSING

ANEB JAK ZAMĚST S ŠÉFEM

Dobrý den,

dovolena z konkrétní ruky Vám zbyly 4 dny, jste si to zkontrolovali, pak to opravím.
Vy a **Jan** jste jedni, kdo v roce 2008 nezvybrali celou dovolenou

Jindro
9 Kč je jeden den u všech, co děláte na klad pracovní dobu se "natahují" a dochází systematicky pouze ranní smeny, je to chyba programu, v bezruku by to mělo být správně a dopláceno i za leden a únor, nastavení se týká pouze Váš a dalších 3 kolegu

odpověď u odpracovaných hodinách
pokud tomuto po detailním soupisu odpracovaných hodin, tak si můžete nechat u **Jan** vytisknout docházkuvy list tam najdete vás za každý den včetně příchozí a odchodu

odpověď u stravenkách
ty se stáje jako Jindro "natahují" pouze z ranních smen, je to chyba programu, bude odstraneno

BORIS CHASNÍK

JAK NA BOSSING

aneb

JAK ZAMĚST SE SVÝM ŠÉFEM

Boris Chasník

Text © Boris Chasník, 2016

Fotografie na obálce: © Boris Chasník, 2016

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-083-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-084-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-085-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Kniha neprošla jazykovou korekturou a obsahuje hovorovou češtinu s prvky nářečí

O tom, jak pan Chasník pana Pražáka přelstil

S tímto příběhem jsem měl možnost se seznámit nejdříve přes jednoho známého, který jej slyšel od známého jeho známého. A kdoví, možná byli i ještě další známí. Byla to ale jen výrazně zkrácená vypravěčská verze, avšak ihned poté, co jsem si to vyslechl, jsem si uvědomil, že je to velice zajímavý příběh, který by stál za zveřejnění. Dopadl totiž nakonec více než dobře – tedy ve prospěch a v zájmy toho, který si to celé prožil, a to i přes jeho zpočátku dost nepříznivý vývoj.

Vše se odehrávalo v jednom skladě. Raději nebudu konkretizovat přesně kde, a co se tam vyrábělo či skladovalo, aby, jak se říkává, náhodou někdo něco neto. Chtěli jsme vás prostě jen seznámit s tímto konkrétním příkladem bossingu, který svým principem jistě není mezi zaměstnanci a jejich nadřízenými ojedinělým. Jména v tomto textu uvedená jsou zcela smyšlená, podobnost s někým by byla skutečně čistě náhodná.

Pan Chasník disponoval nahrávkami většiny rozhovorů, a tak po nějaké době (po trošce přesvědčování) se mi dostal do rukou dokonce i

v originálních nahrávkách, díky čemuž se můžete téměř naživo setkat s tím, jak pan Pražák panu Chasníkovi dokázal v práci hezky zpříjemňovat život.

Kvůli lepší čtivosti je vyprávění stylizováno do „první osoby“ a text přímé řeči pana Pražáka je psán kurzívou, aby byly rozhovory přehlednější. Na úpravách textu jsme poté spolupracovali oba dva, takže to působní skutečně hodně autenticky.

Celý tento text by se tak mohl stát rádcem nebo jakýmsi „povzbuzovačem“ lidí, kteří jsou šikanováni svými nadřízenými a mají strach konat něco ke své obraně. Protože takových lidí, co jsou svými nadřízenými deptáni a šikanováni, je v naší republice velická spousta.

Z pohledu druhé strany by to mohlo být zase jakési upozornění, které budiž varováním a jakýmsi „poučovačem“ pro nadřízené, že kvůli pocitu moci a nadřazenosti se skutečně nevyplatí zcela zbytečně čerit vody. Když užijí nářečí jedné z hlavních postav, tak – vono to totiž vopravdu nikomu neprospívá.

Ucho se utrhlo

Byl přelom roku, a protože to byl rok, kdy do našich životů z USA začala zasahovat ta „báječná“ ekonomická krize, tak vlivem poklesu poptávky muselo ve firmě zákonitě dojít k určitým změnám. Jednou z nich bylo to, že někteří zaměstnanci přecházeli z nepřetržitého provozu na klasický osmihodinový systém. A jeden ten zaměstnanec zvaný řekněme „pan Chasník“ na lednové výplatní pásce zjistil, že mu jeho zaměstnavatel jaksi opomněl přepočítat a připsat starou dovolenou do dalšího roku.

Díky tomu, že většinu komunikace ohledně tohoto zákoník práce porušujícího tahu „pana Pražáka“ vedl přes e-mail, získal tak mnoho důležitých a potřebných důkazů v tomto sporu, a také důkazů o jeho skutečném charakteru, který byl mírně řečeno, velmi schwach až nízký. Tento pán se totiž navenek jevil velice solidně. Ale takto to bývá. Všichni to známe. Je to podobné jako s rodiči. Ti na nás doma kolikrát bývali zlí, řvali po nás a vylévali si zlost, ale na ostatní či před ostatními se chovali jako největší miliusové.

Během těchto emailových rozhovorů s panem Pražákem se nakonec dohodli na tom, že starou

dovolenou připíše a opraví. Avšak při následujícím pročitání výplatní pásky byl údaj o dovolené opět špatně. A pak zase špatně. Co tedy s tím?! Říkal si pan Chasník neustále. Čas plynul, nejistota a trochu i vztek stoupala a po poslední urgenci se nedělo už delší dobu vůbec nic. Až jednoho krásného pracovního dne, přišel pan Pražák k panu Chasníkovi na pracoviště, a příchodem tohoto pána na pracoviště celý tento příběh začneme:

Spatřil jsem jej dříve, směřoval přímo ke mně. Něco mi chce. Co asi? Ve tváři má zvláštní výraz. Zdá se, že jej „tíží“ něco velmi veselého.

„Tak pane Chasník, ta vaše dovolená není. Vaše dovolená je pryč.“ Sděluje mi s úsměvem na rtech, a já poté marně přemýšlím nad tím (dodnes), jak má dovolená jen tak z ničeho nic mohla zmizet, že prostě není. A tak se jej ptám:

„Jak zmizela? Jak mohla jen tak zmizet jako? Co to je za nesmysl?“

A Pražák odvětil: *„No nevybral jste si ji, tak ji prostě nemáte. Prostě není!“*

Zírám na něj jak na zjevení, a on se stále tváří vesele, ba možná i veseleji. Viditelně si to užívá. Přehaduju se s ním o zjevném nesmyslu, který vypustil ze svých ctěných úst, ale Pražák je neoblomný. Navíc – po Novém roce jsem chodíval

dost po doktorech, a já vůl jsem si na to bral dovolenou... Tu starou, domníval jsem se.

Na svém pracovišti jsem zrovna sám, jelikož kolega šel na WC. Jsem poměrně dost naštvaný, jelikož dokonce popírá existenci mejlu, ve kterém potvrzuje, že mám pravdu a dušuje se, že dá všechno do pořádku. Nakonec mu sděluju, že půjdu s ním, a ten mejl vytisknu. Takhle naštvaný už jsem fakt dlouho nebyl.

Když odcházím, upozorňuje mě, že bych neměl odcházet, ale pracovat. Říkám mu opět, že to jen vytisknu – otázka tří minut. Jdu a on mě následuje k počítači. Bohužel v tom rozrušení nenacházím ten správný mejl a vytiskl jsem jiný. V něm zmínka o opravě dovolené není. Navíc ani za boha nemohu najít ten správný – jakoby se do země propadl! Důkaz je nějak pryč, asi jsem to nějak smazal říkal jsem si. To snad není pravda. Takže teď jsem bezmocný!

Zklamaný a pekelně naštvaný odcházím zase pracovat. Těch nejhorších sprostých slov na adresu pana Pražáka padlo vskutku docela dost. Spolupracovníkům poté sděluju, co se stalo a ti všichni nechápavě kroutí hlavou a nestačí se divit. Neuvěřitelné se prostě stalo skutečností. Dovolená zmizela a rozhodně to nebyly pouze 3 dny!

Po této události jsem ihned po obědě, zašel k panu Pražákovi do kanceláře, abych se jej zeptal, co to jako mělo znamenat. Bohužel tento rozhovor nemám nahrán, a v mé paměti už toho po těch letech moc není. Stalo se tam přibližně toto:

Vešel jsem do kanceláře, kde pracoval jak pan Pražák, tak pan Borovička (další náš nadřízený, který nás však neměl až tak moc v kompetenci a na starost) a dokonce tam byl i náš ultraskvělý pan „mistr“ Wolfík. V onom kanclu tedy byla obsažena celá tato bezcharakterní trojka. U pana mistra můžu s naprostým klidem říct i bezpáteří.

Začal jsem se ptát na to, proč nemám připsanou tu starou dovolenou, načež mi bylo zopakováno, že na ni nemám nárok, že jsem si ji prostě nevybral, tak mám holt smůlu. Pak jsme se bavili o mejlu, ve kterém mi sliboval, že to napraví. Ale tak, jako já jsem jej nemohl najít, tak ani pan Borovička (ačkoliv vypadalo, že pracuje, tak pohotově, ochotně a rád mejl vytiskl) jej nenašel. Byl to ten samý, ve kterém se opět nevyskytlo to, co jsem mu chtěl ukázat. Avšak ten správný mejl – a vlastně i další komunikace o této dovolené, skutečně existoval a ještě stále existují.

Našel jsem i jeden mejl, který pan Pražák později pročítá v jedné nahrávce. Níže bude v uvozovkách

zkopírována jeho část, kde se mluví o tom, jak se choval vůči mé osobě před těmi ostatními v kanclu.

Tehdy jsem si totiž vybíral dovolenou na návštěvy lékaře, protože jsem nechtěl, ať ví, s čím se léčím. Nechtěl jsem jim nosit lístečky od doktorů, podle kterých by si mohli udělat obrázek o mém zdravotním stavu. Jim po tom bylo skutečně ho a tři tečky.

Pamatuji si, že jsem mu řekl, že jak blbec si vybírám dovolenou na návštěvy lékaře, protože jsem jí měl dost a nakonec zjišťuju, že si nevybírám starou ale už novou!

A pak jsem mu řekl, že si myslím, že mi to snad dělá naschvál, na což mi odpověděl slovy, která se mi vryla do paměti: „Važte slova! Važte slova!“ Jakobych jej obvinil z něčeho tak hrůzného, za co mi může setnout hlavu nebo mě nechat roztrhat koňmi. A protože potrefená husa kejhá, tak když si vzpomenu na tu jeho veselou tvář, když mi na pracovišti tu milou zprávu sděloval, tak se není čemu divit. Uhodil jsem hřebíček na hlavičku.

Taky ze mě před nimi udělal krásného lempla. Že nikam nespěchám, že jsem líný, že místo, abych pracoval, tak mu tisknu mejly, a že toto byla úplná strašlivá hrůza, co jsem předvedl. Pamatuju si, že když jsem se mu pokoušel to tisknout, tak něco

ve smyslu, že bych měl jít pracovat řekl. Ale to, že z tohoto komára udělá takového velblouda – nebo spíše vorvaně, to jsem opravdu nečekal. Avšak teď se mu to pochopitelně náramně hodilo, že jsem na těch několik minut pracovat přestal. Avšak když jdu na WC, tak to snad taky nějakou dobu trvá že?

Co se dělo dále si bohužel nepamatuji – zde je však ještě slibovaná část mejlu: „Jak jsem zmínil, velmi negativně na mně zapůsobilo, jak jste tehdy se mnou před panem Wolfem a Borovičkou v té kanceláři jednal: Když jste si tu dovolenou nevybral, tak máte smůlu a přišel jste o ni. Požádal jsem Vás, abyste mi to ukázal v zákoníku práce, ale prý tu nejste od toho, abyste něco hledal na internetu. Vy víte, že to tak prostě je a tím je to dáno. Navíc jste ze mne před nimi udělal flákače – člověka, který nikam nespěchá. A věta - „já jsem šel náhodou kolem“, když jste se zájmem sledoval, jestli najdu onen mejl, kde mi slibujete převedení té dovolené (bohužel jsem v tom stresu rozklikl jiný), ta byla vskutku krásná. Udělal jste ze mě před nimi mírně řečeno ňoumu a náležitě jste si to užíval, to nešlo přehlédnout.“

Odešel jsem od nich jak spráskaný pes. Každopádně díky tomuto rozhovoru jsem pochopil,

že příště, až s tímto člověkem budu zase mluvit, tak si to kurde budu nahrávat!

Mno a jak jsem si řekl, tak jsem i učinil. Text jsem rozdělil podle počtu nahrávek na tři části. Konkrétní názvy či věci, které by mohly přiblížit, o co se v práci jednalo, však z bezpečnostních důvodů označuji slovy „výrobky“ nebo „stroj“ nebo XXX či YYY a podobně, takže ten text na několika místech vyznívá trošku jinak než by měl. Avšak jak jistě uznáte – prevence je prevence.

Slova a věty z nahrávek jsem se snažil vylíčit co nejautentičtěji, někdy tedy rozhovory mohou působit nepřehledně a kostrbatě. A také – já tu mluvím po svojím a von taky.

Nahrávka č. 1: Návrh na vyřešení

Zaklepal jsem na dveře, vešel a zeptal se: „Můžu na chvíli?“ Pohotově odvětil: „*Noo?*“

Tak jsem vešel a povídám: „Bych s váma... potřeboval něco probrat.“ To poslední písmeno jsem pověděl jakoby zvlášť – odděleně od slova. Vidím, že něco zapisuje na papír, vypadá poněkud nezaujatě a ptá se: „*Co se stalo, pane kolego?*“

Odpovídám mu: „No, jednalo by se o tu – můžu si sednout?“ Ptám se a dostávám svolení:

„*No posadte se.*“ A já pokračuji:

„Tu dovolenou, jak jsme to kdysi řešili... minulý rok.“

„*Jakou zase?*“ Ptá se znuděně, až otráveně.

„No tu, kterou jste mi neproplatil.“ Odpovídám s výdechem v hlase na konci slova.

„*Já jsem vám ji neproplatil?*“ Ptá se a já ještě dodávám:

„A neuznal. No – neuznal jste mi tu dovolenou... takže bych to chtěl nějak vyřešit.“

A pan Pražák se zeptal: „*A vo kolik se jedná dnů?*“ Načež mu odpovídám:

„No teď už...“ Zapřemýšlím a dodávám: „Se jedná o pět dní.“ Po chvílce pauzy pokračuju: „Já

jsem se byl informovat...“ Avšak bylo mi skočeno do řeči:

„No to je mi jedno, kde jste se informoval, jak jsme se tehdy rozho... rozešli?“

„Ve špatném slova smyslu jsme se rozešli.“

Odpovídám.

„*No já si to nepamatuju, tak mi to přibližte. Co sem tvrdil já – že jste si ji měl vybrat...*“ Vzpomíná a já dodávám:

„Nó a že jsem si ju nevybral, takže jsem o ňu přišel prostě.“

„*No? No a vy ste oponoval čym?*“ Pokládá dotaz a já odpověděl:

„No že to není možné... abych o ni přišel. Jen tak ledabyle.“ A po menší odmlce jsem pokračoval: „No a já jsem se jako rozhodl – vlastně vy ste mi slíbil, že, že vlastně... něco, že mi to opravíte – aji v tom mejlu bylo.“ Načež řekl takovým zvláštním způsobem, jakoby trochu „přitepleným“ slůvko „no“. A já jsem mluvil dál: „Nic se nestaló, a mi prostě došla trpělivost, takže jsem to řešil – byl jsem se ptát na inspekci práce.“

„Nó“

„Byl jsem se ptát i právníků.“ Říkám klidným hlasem... „A ti mi řekli, že prostě se jedná o jednoznačné porušení zákona, to znamená, že...“

Pak se na moment odmlčím a pokrčím rameny a pan Pražák se ptá:

„*Že co?*“ A já jej nenechávám dlouho čekat na odpověď:

„*Že dám podnět asi na inspekci práce. Ať to nějak vyřeší.*“

„*Že sem vám neproplatil dovolenou.*“ Konstatuje pohotově a já přitakávám:

„*Že ste mi neproplatil dovolenou. Neuznal.*“

Mezitím začal mluvit a z jeho hlasu byla viditelně cítiti nervozita a podráždění: „*Vy ste jim nakecal, co ste jim nakecal za bláboly?*“ Ptá se klidným hlasem, ale přitom důrazně.

„*Já jsem jim nakecal, to co sem jim nakecal...*“ Říkám takovým výmluvným stylem, jakoby – já za to přece nemůžu, že jsem tam byl a pokračoval jsem dál i přesto, že pan Pražák se pokoušel ještě něco říci: „*Ukázal jsem jim mejly, keré sem, keré ste mi poslal, výplatnice sem jim ukázal... řekli mi, že prostě, pokud chcu, tak to můžu řešit.*“ Pak jsem se na chvíli odmlčel. Nereagoval, a tak jsem mu řekl: „*Takže to chci řešit.*“

„*A teď ste mi přišel říct co. Ehm!*“

„*Nó že t... že vás, že vám vlasně, že to chcu dát na inspekci.*“

„Dobře. Takže dáte mi tejden na to, abych se zeptal já tady doktora Trávy jo?“

„Můžete.“ Uděluji mu povolení a jen co to dořeknu, abych na to nezapomněl, tak dodávám: „Ještě, ještě mám tady vlasně určitá alternativa, jak to vyřešit i bez inspekce...“

„No?“ Povídá s napjatýma ušima a já mu sděluji:

„A tím byste se vlasně i mě zbavil... že byste mě vyhodili á...“ Načež pan Pražák s lehkým smíchem v hlase povídá:

„*Já se vás nechci zbavovat. Vy ste docela dobrej pracovník...*“ A tato nečekaná slůvka chvály mě docela rozladí, což se projeví chvilkovou roztěkaností v hlase:

„No to právě... to je zajímavé – jak jsme se bavili posledně, tak jste mi říkal, že jsem člověk, který nikam nespěchá.“ A přeskočil mi hlas. A kolega zaměstnavatel mi to potvrzuje:

„*Ste línej, že nikam nespěcháte a... že...*“

„Ano to si pamatuju.“ Skočil jsem mu do řeči a on pokračuje:

„*Co si vodděláte, to si vodděláte.*“ Načež mu odpovím s plesknutím rukama o stehna...

„No takže... si... takže to koresponduje s tím, co by se vám hodilo tedkom byste vlasně mě...“ Povídám s utichající hlasitostí mého hlasu, avšak

pak si vzpomenu na další argument proti mé osobě: „Vlastně dělám problémy a bylo by to vlastně vyřešeno.“

A dočkám se milé odpovědi:

„*Ale tak...* pět dnů dovolený to nejsou žádné problémy.“ Což je odpověď přesně odpovídající charakteru tohoto člověka. To že si z vás z pozice nadřízeného, z pocitu moci dělá prdel, a směje se vám do xichtu, když vám sděluje, že žádnou dovolenou nemáte – prostě směla, drž hubu a krok, který ti určím já, ty nicko.

„No to sou pro mě velké problémy jako.“ Říkám klidně ale důrazně a pokračuji v řeči: „Á dotklo se mně docela, jak ste tady se mnou před tyma li... lidma prostě jednal a... prostě už... jako sem si říkal né jako...“ Načež mi hupsne do řeči:

„*Tak jestli se vám to nelíbí, tak... tak mi dejte výpověď a hotovo!*“ A je to vyřešené, že pane Pražák. To by se ti líbilo, ty grázle:

„Né! Ne, ne, ne, ne, né.“ Řeknu rychle za sebou, a rezolutně tak zamítám jeho návrh. Pak povídá něco o tom, že bych chtěl já, aby mi dal výpověď, ale přesně nevím co, protože zároveň jsem mluvil i já a nebylo rozumět: „To takhle... vy byste mi dal výpověď a ňáké... ňáké rozumné odstupné. A bylo by to vyřešené a nic bych neřešil. Nebo případně...“

neřešil bych nic už vlastně.“ Ukončil jsem svůj výklad a kolega reagoval:

„*No já vym, ale teď teď já pudu na inspektorát práce a tohleto, co ste mi řek, jim řeknu a – vy mě vydíráte. V tudletu chvíli.*“ A já lehce podrážděně a důrazně a trošku zrychleným hlasem říkám:

„To není vydírání.“

Ale on trvá na svém: „*To je vydírání.*“

„Já sem se informoval u pana právníka, kerý mi to všechno říkal, že toto není vydírání.“ A basta! Zopakoval jsem mu opět, a protože pochopil to, že mě o svém chápání věci nepřesvědčí, tak mi sdělil:

„*Dobře. Dejte mi tejden... já se spojím s tím mym doktorem Trávou... jó?*“ A já za něj dokončím:

„A pak mi řeknete co.“

„*A pak až příště přijedu, tak to bude tak nebo mak. Jo?*“ A já souhlasím:

„Dobře.“ Zdvihám se ze židle a odcházím pryč z místnosti, načež někdo, bohužel nevím kdo, vešel do místnosti a položil na stůl hrnek – možná to byla „paní uklízecí“.

Nahrávka č. 2: Hra s ohněm

Tak. Pražák už je tady. Viděl jsem jej projít přes halu. Jdu se přesvědčit, zda to byl skutečně on. A ano, je to fakticky on a opět zaparkoval svou slavnou voktávku tak, aby někteří jeho zaměstnanci kolem jeho vozidla a zábradlí projeli až na sedmý pokus. Ale nakonec projedou, takže přece není nemožné projet, a to je důležité, že?

Jdu do své skříňky a chystám se k rozhovoru. Už při minulém důležitém „vysokotlakém cvičení“ jsem si na WC řezačkou vyrobil v náprsní kapse bundy díрку pro čočku svého mobilního telefonu. Nemůžu prostě nic ponechat náhodě, jelikož už moc dobře vím, co je toto za grázla. Jistota je jistota a já si jsem rád jistý v kramflecích. Někdo může mít strach něco takového udělat, ale co stojí člověka alespoň zapnout nahrávání zvuku v telefonu?? NIC! Buď to vyjde nebo ne – ale lepší je, když to fakt vyjde. Mně to vyšlo a doslova mě to, hergot, zachránilo. Kdybych to totiž neudělal, kdo ví, jak bych nakonec dopadl.

Baterie mého Sony Ericssonu nebyla nic moc nabitá, ale byl to celkem držák a díky ní se mi podařilo nahrát prakticky celý rozhovor. Telefonu

ve výsledku chybělo asi tak pět minut, aby nahrál všechno:

„Už jste tady?“ Vyřkl svá první slůvka svým klidným hlasem na uvítanou.

„Jo.“ Odpověděl jsem mu stroze a jasně, ale klidně. Pak jsem již se zapnutým telefonem a nahráváním videa pozvolna kráčel k němu do kanceláře.

„Takže vy mi říkáte odstupný...“

„Jo.“

„Nebo udání, jo? Nebo jak si to mám vysvětlit?“

„Tak... to už je na vás, co si vyberete, když to tak vezmu. Já vás do ničeho nenutím. Já jsem vám akorát řekl, že vás dám prostě na tu inspekci, a pak jsem navrhnul jako je si...“

„A důvod, proč mě chcete dát na tu inspekci?“
Skočil mi do řeči.

„Šak to jsem napsal v tom posledním mejlu...“

„No to máte akorát tu dovolenou, to ostatní jsou nějaký bláboly, že jo...“

„Jak se to vezme no... vůči mé osobě. Já to cítím jinak. Vy tomu říkáte bláboly, já tomu říkám jinač.“ Hlavou mi proběhla myšlenka, že se mé argumenty pokouší shodit jako nicotné a zcela bezvýznamné, ale není to od něj v jeho situaci zas tak překvapivé...

„No tak éé.“

„Tak to je jako v podstatě jedno...“ Říkám jen a on pokračuje:

„Vy zde píšete, že je ode mne šlechetné... tak to to to jako, to si ze mě děláte srandu... tady ten první odstavec bych mohlo považovat jakože – zdravý rozum, logiky... ehm, tak člověk který... tak to jako bych si moh vybrat jako i téměř urážku mojí osoby, že jo.“

„Tak ono to vyplývá vlastně ze skutečnosti, že... protože – kdo jiný normální...“

„Já vím, ale vy mi tady...“

„...by to...“ pokoušel jsem se dokončit svou větu...

„...jinými slovy píšete, že jsem idiot, že jo.“

„Ne.“ Zatím mi vůbec nedocházelo, jak to ten člověk myslí, ale vše se po chvíli vysvětlilo.

„No.“

„Jak to?“ Ptám se jej nechápavě.

„Já si to tak vysvětluju.“

„Kde to tam je napsané?“

„*No já si to tak vysvětluju!*“ Zopakoval.

„Já si to vysvětluju tak, že prostě – nevím, z jakého důvodu, proč jste to vlastně udělal, jako jo... že prostě... vůbec došlo k něčemu takovému...“

„Vy tady píšete, že je: nesvéprávný...“

„Šak to mluvím o člověku, kerý by přistoupil na tu dohodu.“ Konstatuji a předpokládám, že to pochopí.

„No... tak to mluvíte o mě...“

„Ne...!“ Pravím lehce zoufale, protože evidentně neví o čem je řeč.

„...protože já jsem na ni přistoupil. Já vím že jste se spolu...“

„Já mluvím o sobě!“

„...*ale explicitně*.“ Vyřkl pro mě neznámé slovo, proto zopakuji svůj postoj:

„Já mluvím o sobě.“

„Jo, vy mluvíte...“

„Na tuhle dohodu by mohl přistoupit jedině člověk... tu kerou jste vy nabídnul – kerý prostě neví.“ Přičemž kladu důraz na poslední slovo. „Ono to zní možná dvousmyslně, ale...“

„*No jasně...*“ No sláva, konečně to pochopil... a to má krátké vlasy.

„...tak to není.“ Dokončuji s úlevou a Herr Pražák pokračuje ve čtení emailu:

„*Během doby, co zde pracuji, jsem si na vás udělal svůj názor. Ehm! To jako...*“

„To sedí.“ Konstatuji.

„...že jsem takovej zlej člověk?“ Po chvílce se zeptal: „*V čem vám konkrétně jsem ublížil teda?*“

„E ehm!“

„Když jste... tady píšete, že jsem vás nutil dělat, ikdyž se tady dělala podlaha. To se to se dovolte, abych se vám vysmál... protože sem... že sem tady zrovna u toho byl a řek sem, já vám jedu koupit roušky a...“

„Tak to už nevím, jestli jste říkal.“

„...a někdo z vás stoprocentně, stoprocentně jsem o tom mluvil s klukama – určitě u toho byl Svoboda, to vím na beton, protože ten chodil zabalenej v šátku...“

„Svoboda tam byl.“ Potvrzuji mu jeho vzpomínku.

„Ten byl zabalenej v šátku – já říkám, já vám zajedu koupit roušky. Von: ne, ne, neé, šak my to... to my nějak to musíme to nějak přeto. Ale že bych já vám osobně řekl...“

„Mně ne.“ Dodávám.

„...nemáte uděláno. Nebo někomu...“

„Já si pamatuju...“

„...musíte se vrátit do práce – v tomhleto m lžete, pane Chasník.“

„Já si pamatuju něco jiného.“

„Já jsem – komu jsem... komu jsem řekl: vraťte se zpátky a myjte, nemáte uděláno. To lžete!“ Zdá se býti naštvaný pokud to není jen přetvářka a zapírá

to. On skutečně něco takového vypustil – pamatuji si, že jsme se o tom bavili. To vím na beton zase já. Proto jsem to v mejlu podal takto.

„To jste já – šak já nepíšu, že... něco v tom smyslu je tam...“

„*To lžete.*“ Opět zopakoval.

„...napsané.“ Dodávám.

„To sem teda neřek. Protože jste všichni...“

„Je tam napsané... můžu se podívat na to? Hé du du dudú!“ přejíždím zrakem po mejlu „...něco v tom smyslu, že to nejde, že je málo udělané práce. To jsou moje slova. Něco – já neříkám, že si to pamatuju...“

„*No dobře, ale to to...*“ Nechtěl si to nechat líbit... a já pokračoval dál:

„...úplně přesně. Ale tak jsem to pochopil. Ale tak to je jen jedna věc. Jako...“ Jedna malá věc, při které jsme byli nuceni při úpravě povrchu podlahy v hale dýchat rozpouštědla a mnozí z nás z toho měli dost podivné stavy a malátnost, včetně mé osoby. Roušky by asi vzhledem k velikosti molekul plynu moc nepomohly. Chtělo by to spíše plynové masky.

„To máte...“

„...to není všechno...“

„...blábol... to je pro mě blábol...“ zablábolil své oblíbené slovo blábol. Ještěže neřekl „explicitně“ nebo „explicitní blábol“. Ty jeho výrazy mě někdy bavily...

„No tak – dobře.“ Dodávám.

„...protože to je tvrzení, proti tvrzení.“

Upozorňuje.

„Je... no? Já to nepopírám. To je můj mejl, to jsou moje názory na to, jak to tady chodí, jako – chapete to.“

„Ale co tady chodí?“ Zeptal se opět nabroušeně. „Já sem vám nabízel roušky, já jsem říkal běžte ven, chápu to...“ Ale i já už byl lehce rozezlen jeho neustálým omlouváním sebe sama, a tak jakoby znechuceně pravím:

„Ale to není o roušce nebo o tom... podlaze. To je jeden z příkladů.“

„Víte o tom, že stejná firma, dělala stejnou podlahu v „YYY“? A jeli tam plný provoz? Víte o tom?“ Zakontroval. Otázkou je zda to byla pravda nebo ne, jestli si to nevymyslel anebo zda to nebylo trošku jinak.

„Nevím.“ Odpovídám.

„No vidíte. Tak to mám zase zjištěné já. To kdyby náhodou. No tak dobře... tak á, jako já čím vám

ubližuju, celý ty dva nebo tři roky, co tady jste. Čím vám já, já čím?“ Ptá se tázavě.

„Mně jde o ty principy prostě... heh... jó, jako ten rozhovor, co tady proběhnul tehdy s panem – vlastně s váma...“

„*Vykašlete se na to...*“ Náš pan král zjistil že začínám téma, které to vše rozjelo a tak mi radí, že se na to mám vykašlat.

„A byl u toho...“ (další šéf a náš takzvaný „mistr“)

„...*vykašlete se na to...*“ Tím mě dopaluje a tak důrazně říkám:

„Né, ne, né – to je právě ta nejdůležitější věc, co mi leží na k... na kr... na srdci jo – tohle.“

„Nó...“ praví klidně a já pokračuji.

„Že ste prostě ze mě udělal... to co ste ze mě udělal. Tam. ... jak já jsem se cítil, jó? Já jsem se cítil jak ňáký idiot! Tak vám to řeknu.“

„*Nó dobře, to já se cítím už po – vod tý doby, co se dohadujem vo tom, jako idiot.*“ (osobní poznámka – on se tak cítí, protože se musí tak cítiti. Protože nebude vůbec daleko od pravdy). Chvilinku se mlčí a pak pokračuji:

„Já za to nemůžu. Kdyby... kdyby vy ste nedělal ňáké prostě problémy s dovole... převedením dovolené... já to nechápu! Jako já do dneška

nechápu – proč – co vám na tom tak vadí dycky...“
(na tom převedení dovolené)

„Dobře, pořád teda je to hlavně ta dovolená. Že sem z vás udělal idiota při rozhovoru – že sem se nějak tvářil nebo sem uváděl nějaké nesmysly nebo sem vás ztrapnil před nima nebo... ehm!“

„Tak nějak.“ Dodávám krátce...

„*To sem asi necht... to sem asi jako nemyslel. Dobře.*“ Ne, vůbec to tak nemyslel, to byl celé politováníhodný omyl. Podívá se do papíru co má v rukách a hledá.

„Éehm pře přidělily regál. Vy si myslíte, že když bude mít jedna směna 100% naplněný regál a druhé dvě směny ho budou mít prázdný – ikdyž ten regál máte na 1000 jako... nebo na 100% přidělený, takže prostě ta té druhé směně nedovolí do toho vašeho šáhnout?... . Jenom kvůli tomu, že ho máte přidělený? Není snad smyslem naší práce vyhovět jim?“

„Ano!“ odsouhlasuji jeho otázku.

„*Ale.*“ Chce něco dodat, avšak vzhledem k provokativnímu jádru otázky jej z pochopitelných důvodů nemohu nechat jeho myšlenku dokončit, a tak mu s důrazným tónem v hlase, avšak lehce roztřeseným, začínám vysvětlovat: